

<gmail.com@3570622> גרעין יחד בית שאן והעמק

Fwd: תחרות כתיבה בחמ"ד - שורה ראשונה

7 בנובמבר 2017 בשעה 21:55

נילי בן ארי <nilibenari8080@gmail.com>
אל: שיקמה אדרי <gmail.com@3570622>

שקמה
אנא, העבירי את הפרסום לאתר רגבים, ואני אדבר על התחרות עם התלמידים של כתות ט - י
תודה
נילי

----- Forwarded message -----

From: **yael sadan** <yaelsadan@users.smore.com>
Date: 2017-11-07 20:12 GMT+02:00
Subject: תחרות כתיבה בחמ"ד - שורה ראשונה
To: nilibenari8080@gmail.com

Is this email not displaying correctly? [View it in your browser](#)

שורה ראשונה

אתר תחרות הכתיבה של החמ"ד

חמד
בית חינוך כמשפחה

חדש!!
קבוצת מורי ספרות ממלכתי דתי בפייסבוק!
הצטרפו עוד היום...

Log into Facebook | Facebook www.facebook.com

Log into Facebook to start sharing and connecting with your friends, family, and people you know.

עוד חוזר הניגון..

חמד
בית חינוך המשמחה

תחרות הכתיבה
של נוער החמ"ד
לשנת תשע"ח יוצאת לדרך!
תלמידי כיתות ז'-יב'
מוזמנים לשלוח
סיפורים ושירים פרי עטם
לאתר **"שורה ראשונה"**
sifrut.hemed.org.il

ניתן לשלוח שירים וסיפורים עד ט"ז בשבט תשע"ח

נוגון במיליון דאקטרים

אתר שורה ראשונה

אתר תחרות הכתיבה, בו ניתן לצפות ביצירות ולחנות דעה

תחרות הכתיבה של שנת תשע"ח

יוצאת לדרך!

באתר ספחת ממ"ד יש הצעות לכתיבה יוצרת

תרגילי חימום

cms.education.gov.il

תרגילי כתיבה שונים

cms.education.gov.il

הסיפורים והשירים ישלחו על ידי המורה, לאחר שקרא/ה את
היצירה ובדק/ה שהיא ראויה לפרסום, באמצעות הסמא
1234

"תודה שהצעת לי ללכת"
לתחרות הכתיבה של החמ"ד"

מכתב תודה מתלמידה למורה -

אווליה דה חטשליד

המורה חנה

ברצוני להודות לך על האהבה שהצתת בי כלפי מקצועה הספרות. פתחת לי עולם חדש דרך השיעורים המעניינים והקסומים שהעברת לנו! יש לי וידוי, את היית האדם הראשון שהקראתי לו שיר שכתבתי ותגובתך עודדה אותי להיפתח ולהראות לאנשים מה שאני כותבת ולהפסיק להתבייש. האהבה שלך למקצוע לא יכלה שלא לעורר בלבבות התלמידות גם אהבה דומה. אמנם לימדת אותי רק שנה אחת תמימה, אבל אני יודעת בלב מלא כי את תיהי מהמורים שאני אזכור לנצח כי באמת לימדת אותי והראת לי עולם ומלאו. לפעמים אני מצטערת שלא הלכתי למגמת ספרות, רק בגלל שהיה לי יותר זמן ללמוד איתך אם הייתי הולכת!

תודה שהצעת לי ללכת לתחרות הכתיבה של חמד, תודה שראית בי פוטנציאל, זה עודד אותי מאוד ונתן לי רצון להמשיך ולהתקדם שלב בכתיבה שלי ובפרסום שלה. שלחתי לעוד מקומות ועוד תחרויות ואני אמשיך לשלוח והכל תודות לך שהאמנת בי!

תודה על הכל, ואמן וירבו מורות טובות כמותך בישראל, מורות שמציטות אהבה לספרות, מורות שמאמינות בתלמידים!

אמן אמן ואמן.

שלך

עדינה נוטריוס!

טעימה מהסיפור הזוכה לכיתות ז- ח לא לשווא אחי

כתבה: אורה פרידמן אולפנט שעלבים

ברגע שחזר הביתה, חגי ידע שמהו לא כשורה. בדרך כלל בשעות הצהריים הבית רועש מהמולת הילדים הקטנים וריחות של בישול עוטפים את הבית. היום שקט. חגי זרק את התיק לכיוון לא מדע והלך למטבח, אולי לפחות אמא בבית. את אמא הוא לא מצא שם אבל הוא כן מצא פתק על השולחן. "לחגי, רועי ושירה אצל משפחת שוורץ, תתקשר אלי. אמא חגי הוציא את הטלפון, התעלם מה-5 שיחות שלא נענו משחר" וחייג במהירות לאימו. "חגי? אמא ענתה. "כן, זה אני, איפה כולם?" הוא השיב, מבוהל במקצת מהקול הצרוד של אימו. "אני בדרך הביתה, אל תלך לשום מקום אני כבר מגיעה". אמרה במהירות וניתקה.

מאז ומעולם חגי לא היה רגשן, הוא השתדל לשמור על איפוק, אבל עכשיו הוא כבר החל לדאוג. מה הולך כאן? אמא תמיד מרחיבה במילים, מחכה עד שהעניין יובן ואף פעם לא מנתקת לפני שהיא שומעת את הצליל המורה על סוף השיחה. כולם אומרים שהוא ואימו "תאומים" ביופי, אבל באופי, רחוקים כמרחק שמיים וארץ. הוא חייב שהכול יהיה קצר ולעניין, לא נכנס לפרטים, מעדיף תמיד שקט כדי לסדר את מחשבותיו, אבל את השקט של היום הוא לא אהב, הוא אוהב שקט שבאה מבחירה אבל כשכופים עליו אותו זה כבר משהו אחר.

חגי הביט בפתק עם הכתב המסולסל המוכר של אמא ושוב החל להרהר. מה עם יונתן? אמא לא הזכירה אותו בפתק והוא היה צריך כבר לחזור מבית הספר.

חגי חייך לעצמו כשנזכר איך יונתן קם בכל בוקר כבר חצי שנה ומתלהב כל יום מחדש לקראת כיתה א', באיזה שלב ההתלהבות מידרדרת? מתי הוא, חגי, התחיל להעריך את המנגינה הצורמת שנתנת אות לכל התלמידים להסתער החוצה? טוב, אולי לא לכל התלמידים,

שתי צפירות מכונות חזקות קטעו את מחשבותיו, הוא רץ במהירות במדרגות שתיים ונכנס למושב האחורי של המכונית הכסופה. כשראה את עיניה הנפוחות והאדומות של אימו כבר לא יכול היה חגי להתאפק. "מה קרה אמא? תגידי לי! מה הולך כאן?" אמא החלה מתייפחת תוך ניסיון לעצור את הדמעות. "אמא, זה יונתן? אמא?" לבו של חגי איים להתפוצץ, וכשראה אותה מהנהנת, פרץ גם סָכְרוּ שלו, "מה איתו? מה קרה לו?" הקול חדר מבעד לדמעות. בשלב הזה חגי כבר הבין שככל שירבה בשאלות כך יקשה על אימו לענות לו, ולכן עצר, נשם נשימה עמוקה, הרכין את ראשו וניסה לעטוף סביבו את השקט. הוא ביצע את התרגיל שסיגל לעצמו בפעמים הנדירות שבכה, להעלות מן החדרים הכי נסתרים בלב, את כל מה שכואב ופשוט לבכות ולבכות עד שמוציאים הכול, ואין עוד על מה לבכות. הוא החל לבכות על יונתן, משם נגרר ללחץ הלימודים, משם למורים שמצפים ממנו ליותר מדי והוא כל כך מתאמץ להשיב את רצונם. הדמעות התגלגלו גם לגוש קטיפי, אחד החלומות שחגי רצה להגשים ובכל שנה ביום גוש קטיפי התמונות של התימנות שעושים את הצעד הראשון שלהם על החול, נפלים ומצחקקים גרם לו לבכות מחדש. גם על שחר הוא בכה, אבל לרגע קט העלה על פניו חיוך זעיר בהכרת תודה על שזכה להכיר אותה. זהו, חשב, כנראה שנגמרו המקרים שדורשים דמעות לעכשיו. חגי הפנה את מבטו לאימו וראה שגם היא נרגעה במקצת. כשראתה שתשומת לבו מופנה אליה היא החלה להסביר:

לקריאת המשך הסיפור

באתר "שורה ראשונה"

טעימה מהסיפור הזוכה לכיתות ט-י - הסלוק המריר של החיים

כתבה: מירב ניסני, אולפנת יבנה, חולון

לא היו להם שמות. הרי מה הטעם? הם היו תמיד ביחד, וממילא לא היה אף אחד אחר שיקרא להם. העור שלהם היה לבן יותר מדף חלק, צחור יותר משלג. עיניו של אחד מהם נטו לעיוורון, אבל למה שיבחין? הם מעולם לא שמעו על המושג "ראות תקינה", קל וחומר שלא דיברו עליו ביניהם.

הם היו שלושה בני-אדם, טאבה בשפתם. הם לא התוודעו בחייהם לשפת אנוש, והתקשורת המעטה שהייתה ביניהם הייתה במילים החורקות שהמציאו בעצמם. 21 היה גילם, אך זה לא שינה להם כהוא זה. לא הייתה להם דרך לדעת שזמנם קצב, שיגיע יום בעוד שנים ארוכות וטובות וחייהם יגיעו לקיצם. איך תדע מהו המוות, כשלא פגשת מימך אדם פרט לפני אלה שמוחך?

כל עולמם היה החדר הגדול ההוא, שבו נולדו שלושתם בתור ניסוי מטורף, ואשר בו בילו את עשרים ואחת שמתיהם הבאות מבלי להכיר שום דבר אחר.

אוכל הם קיבלו מדי זמן מה, כנראה באקראיות. הם למדו על בשרם, ובעיקר על קיבתם, שהמזון יגיע רק אם יעצמו את עיניהם, כולם, לזמן ממושך מספיק. או אז הם ירגישו לשניות ספורות תחושה זרה על פניהם, תחושה שאנחנו עשויים להגדיר כמשב רוח קליל והם יגדירו כיד האלוהות, ויש מאין (לפחות מבחינתם) יתגשמו שלוש צלחות גדושות בכל טוב, לעיתים בליווי בגדים חדשים עבורם. הם אף פעם לא תהו איך מופיע סתם כך אוכל בדיוק לצרכם, ממתין רק להם שינעצו בו שיניהם- לפי אוצר ידיעותיהם המוגבל ביותר, כך מגיע אוכל, וכך היה תמיד.

היו להם רגשות, אך הם היו מנותבים לפרטים שוליים בעליל. הם ייחסו חשיבות עצומה למרחב- כשכל חיך עומדים על כמה מטרים רבועים, אתה נוטה להעניק תשומת לב רציפה לכל מילימטר.

וכך קרה שהם פיתחו חוקים משונים בל-יעברו, ואכפו אותם בכבודות. כך, למשל, כל אחד מהם היה צריך להוכיח את טהרת כוונותיו בכדי להיכנס לטריטוריה של חברו, וזאת בפני השלישי בקבוצה שהחליט לבסוף אם תינתן הזכות הנכספת.

עוד בעיה הייתה הרעש. הם, שלא שמעו המולת עיר סואנת מימיהם, הופרעו מקול צליל, חלש ככל שיהיה. נשימה חזקה מדי של חברם הייתה מוציאה אותם משלוותם. שיעול היה משלח גיצים במוחם. קול דיבור פתאומי כבר היה הופך למריבה של ממש. ועל כן- המרעיש נענש בחומרה. הוטל עליו לשבת על כיסא מתנדנד-קלות וחסר משענת, במקום על אחת הספות שהוצבו בחדר, לזמן בלתי מוגבל.

אך לא רק כעס וטינה עוררה ההגזמה הרגשית הזו- הם התמלאו שמחה בקלות שתגרום לכל אדם סטנדרטי לקנא.

בנקודה זו צריך לציין שהחוקר שבחלקו האחריות למצבם העגום ועוזרו לא היו חסרי אנושיות לחלוטין. הם לא חסירו מהבנים דבר החיוני להישרדותם, ובהחלטה מושכלת הוסיפו גם כמה משחקים שיארוח להם לחברה בשנותיהם הבודדות. אחד מהם היה פאזל- פאזל מורכב, בן 1000 חלקים, שמציג - מה אם לא - את ביתם ובה בעת כלאם, את החדר הפשוט ההוא.

לקריאת המשך הסיפור

באתר "שורה ראשונה"

טעימה מהסיפור הזוכה לכיתות יא- יב סיפור פשוט

כתבה: נטע גוטמן, אולפנת עפרה

קו 4 היה ריק, ובכל זאת בחרה לטפס אל מאחורי העמוד הצהוב הגדול ולשבת על הרווח שבין המושבים. היא לפתת את העמוד בחזקה, פרקי ידיה מלבינים על יד הכפתור הקטן 'עצור'. מדי פעם שולח בה הנהג מבטים סקרניים ומיד מסיט מבטו חזרה אל הכביש, כגנב המפחד להיתפס בקלקלתו. הוא לא יודע מדוע, והרי נדמה שהילדה עושה כל שביכולתה כדי לעורר את סקרנות הסובבים אותה. לעזאזל, דוחק בו קול פנימי, שאל אותה מה היא מחפשת. למה כבר כמעט שלוש שעות הם עושים את המסלול הלך-ושוב מעלים ומורידים נסעים, והיא משלמת על כל סיבוב כמובן, אבל הכסף, לא חבל על הכסף?

"בעוד כמה דקות אסיים את המשמרת שלי" הוא פולט ללא מחשבה. היא לא עונה. אולי היא בכלל חירשת שאיבדה את הדרך, הוא חושב פתאום. אולי היא מתביישת לשאול, ועכשיו יושבים הורים באיזו תחנת משטרה ובוכים ומבקשים עזרה? אוי נ, הוא שומע את הקול של רוחצ'ה שלו מזף בן, תפסיק להיכנס לדמיונות פנחס, בטוח יש איזו סיבה למה היא ככה, פשוט תשאל. אז הוא אומר בעדינות "נעים מאוד, אני פנחס" ושותק, נתן לה את המרחב שתענה בלי שתרגיש מאוימת. "רוני" היא לוחשת. הקול שלה מחוספס ועמוק, לא לגמרי הצליל שחשב שמתאים לדמות השברירית שמולו. פנחס מופתע, הוא לא ציפה לתשובה. הדקות הקרובות עוברות ללא מילים עד שהוא מתעשת ושואל אם הוא יכול לעזור, בבקשה. הוא באמת רוצה לעזור והיא יודעת את זה, אבל כצפוי יש רק "תודה" ומשיכת כתף כתגובה. הקול המכני מכריז שהגיעו לתחנה הסופית, והיא יוצאת ונעצרת על המדרכה. פנחס מסתכל, לא נראה שהיא ממהרת לאן שהוא. למעשה, נראה שאין לה מושג לאן היא הולכת. "רוני" הוא קורא לה והיא מסתובבת בפרצוף אובד, חוזרת פנימה ונשמטת על הרצפה המלוכלכת. "אין בי את הכוחות, פשוט אין" היא ממלמלת ומרימה אליו מבט. "לאן אתה ממשיך מפה?" הוא מגרד בעורפו ושואל "לאן תרצי ללכת? אני לא ממהר".

בטח לא ממהר, אין לך לאן, סונט בו קולה של רוחצ'ה. עוד שתיקה משתררת והיא עונה בסוף "לים". "לים" חוזר אחריה ואז מושך בכתפיו. נ מילא, מה כבר יש לו להפסיד, אז הוא מסובב את ההגה ונסע לשם. השתיקות מתחילות להימאס עליו אבל הוא שומר על איפוק ומקווה שעוד מעט יגלה לאן הוא נסע ולאיזו מטרה

לקריאת המשך הסיפור

באתר "שורה ראשונה"

Brought to you by **smore**

Smore is a website where you design beautiful online flyers

.Unsubscribe from emails by **yael sadan**

